

piddand kannatama ja omma au sisse uninnema? — Ta kusas waikse tähhele pannemisega selle sure öppetaja kõnet, kuidas Ta Moosesest ja lõigest pühha kirjast ärraselletas ja nende möistuse lahtiteggi.

Ta panni Tedda tähhele, kui Ta önnistades leiba murdis, näggi jüngrite immetellemist kui nemmad Tedda ärratundsid, ja Issand nende eest ärrakaddus. Siis ütles ka Rahel: „eks minno südda mo sees ei pöllenuud, kui Ta te peal minnoga kõnneles ja mulle kirja ärraselletas?“

Sedda wissi läks Rahel otsego Jakobi taewa redes lit möda mõnnesugguses tundmises ja usso läbbilätsumises sam sammult eddasj, sunni se Trööstia tussi, sunni ta Temma wägge issunne see moistma ning tundma öppis; eks Temma se olnud, kes föik se aja siitsadik ta süddame kassal olli tööd teinud? Müüd olli ta ärrawöidetud, ja wöis, nenda kui jüngrid öölda: „minno Issand ja minno Jummal!“

Selle tunnistusega ärkas siis ka ta süddames omma wölla ning patto tundmine ja libbe igatsemine armo järrele mis temmal tännini veel tundmata olli. Agga ta sai ta sinnitust lotuses selle peale, kes meie pattude pärast hawatud ja meie ülleastmiste pärast ärraröhhitud sanud, et meil rahho piddi olema, kelle muhlude läbbi meile on tervis tulnud.

Onsad on need kurwad hinged, seit nemmad peawad sama römustud, ütleb Jesus. Uuggu olli ka Raheliga nönda. Jummala rahho mis ülle föik möistuse läib, hoidis Temma süddant ja meled Kris-

tuse Jesuse sees. Mitte lauem kartuse ning fahle-mise läbbi pinatud, andis ta ennast hopis Issanda kätte palwega, et Ta tedda wöttals lõige töe sisse juhatada. Abramit Jummal olli temma Jummal, agga Rahel tundis Tedda müüd la ühtlaši, meie Issanda Jesuse Kristuse Issa, ja ta omma Issa ollewad, ja jää rõõmisals. Õiguse päike olli ta hingee sees töusnud ning önnistus temma tibade al. Walgus olli temma hinges hõlland paistma, tännini olli ta surma warjo al istunud. Sepärrast vielas ta römustades ja olli siisti kurb ommas süddames.

Nemmad föik peawad mind tundma ni-hästi nende piisoksed kui nende sured üt-leb Jehovah fest, ma tahhan nende ülle koh-hut andeks anda ja ei tahha nende patto peale mitte ennam möelda.

Woitlemine mibis eddasj: Agga Lewis polnud ennam woitlemise kindlust eggja juugust. Ta olli kül omma poolt kange sõa riistadega ehhitud mees, agga temmast paljo fangem olli temma waštane. Ta waštopannemine jää nödremaks ja nödremaks.

Ennam kui ükskord panni Lewi Piibli kõrvale, selle nöuga, tedda mitte ennam lahtiliia. Ommiti ni pea kui waikne õ liggi tussi, ja föik temma ümber waggusse jäid, tussi ta kappi ust lahtiteggema. Sag-edast pöras ta ennast teisale wärrisewa uledega, seit ta olli vihhane isseernese ülle, et ta ennast jälle sels olli lasnud ahwatada, ogga nisamma tihti pöras ta jälle tagasti lotuse ja himmoga, et kord findlat